

Svědectví: 104. Proč investuji své rodinné dědictví do žen v kazatelské službě

Svědectví

Proč investuji své rodinné dědictví do žen v kazatelské službě?

Před jedenácti lety, když jsem se stala starší kazatelkou Prvního baptistického sboru v Columbii ve státě Mo., napsala moje sestřenice na mou stránku na Facebooku: " Zostudila jsi naši rodinu."

Její reakce mě nijak zvláště nepřekvapila. Koneckonců, moje rozvětvená rodina byla hluboce zapojena do konzervativního baptistického života v Tennessee. Můj dědeček z otcovy strany, Bransford England, byl 50 let bivokativním kazatelem ve sborech tohoto přesvědčení.

Vyrůstání v tomto náboženském prostředí znamenalo, že jsem nikdy nebyla svědkem kázání ženy nebo dokonce neslyšela žádnou ženu modlit se nahlas při bohoslužbě. Místo toho jsem slýchávala kázání odsuzující ženy v kazatelské službě. Moje sestřenice tedy vyjadřovala to, co cítil její sbor a moje širší rodina: jako žena jsem na kazatelnu nepatřila.

Není divu, že jsem prošla výraznou teologickou krizí, když jsem na vysoké škole pocítila, že mě Bůh volá ke službě. Přijetí Božího volání si vyžádalo několik let teologických úvah, podporu profesorů, kteří vyučovali náboženství na Carson-Newman University, povzbuzení mého snoubence Michaela a významný Boží zásah.

Když jsem se rozhodla jít do teologického semináře, rodiče nebyli mou volbou příliš nadšeni, ale přesto mě podporovali. Máma mi pomohla přestěhovat se na druhý konec země a rodiče mi finančně pomohli se vzděláním.

Mého dědečka zaujalo mé rozhodnutí jít do semináře, což mě překvapilo. Můj manžel Michael se také zapsal na Truettův teologický seminář; možná se dědeček domníval, že jsem se jen svezla.

“Můj dědeček požádal mého manžela, aby se při večeři pomodlil, což je úkol vyhrazený mužům a na mě se nikdy nevztahoval.”

Tohoto nesouladu jsem si všimla při dalším Díkůvzdání, když můj dědeček požádal mého manžela, aby se při večeři pomodlil, což je úkol vyhrazený mužům a na mě se nikdy nevztahoval. Přesto se zajímal o to, co studujeme, a kladl nám oběma otázky týkající se našich kurzů. Můj dědeček měl jen málo příležitostí k formálnímu vzdělání, ale toužil po vzdělání a často nám říkal, že je hrdý na naši snahu o teologické vzdělání na semináři.

Když jsem se během semináře rozhodla, že budu ordinována, byla jsem nervózní, když jsem to měla říct rodičům. Vzpomínám si, že oba zvedli telefon, jak to často dělávali, když jsem volala domů. Když jsem jim řekla o své připravované ordinaci, nastalo dlouhé ticho.

Pak se ozval můj otec a řekl: “Vychovali jsme tě tak, abys věřila, že můžeš dělat cokoli, být čímkoli.”

Odpověděla jsem: “Ano, ale doufali jste, že bych mohla být prezidentkou, ne kazatelkou.”

Zasmál se a řekl: “To jsme si představovali spíš my. Přesto tě máme rádi a podporujeme tě, i když to není to, čemu jsme věřili.”

I když mě rodiče nesměle podpořili, požádali mě, abych dědečkovi ani širší rodině neříkala, že budu ordinována. Nechtěli se zabývat zpětnou reakcí a upřímně řečeno, ani já jsem nechtěla. Věděla jsem, že dědečkova zvědavost ohledně mého seminárního vzdělání se pravděpodobně nerozšíří na podporu mé ordinace, a obávala jsem se, že moje širší rodina by mohla být nepřátelsky naladěná.

“Požádali mě, abych dědečkovi ani širší rodině neříkala, že budu ordinována”.

Několik let po mé ordinaci jsem byla povolána jako komunitní služebník do First Baptist Church v Knoxville ve státě Tenn. Rodiče byli nadšeni, že mě mají opět blízko domova, a začali nás v Knoxville pravidelně navštěvovat.

K mému překvapení se snažili navštívit můj sbor, kdykoli jsem měla příležitost kázat. Během několika následujících let se také přihlásili k účasti na misijních výpravách, které jsem spolu s ostatními pro sbor plánovala. Po hurikánu Katrina pomáhali při katastrofách v New Orleans, pomáhali při stavbě baptistického centra v Chorvatsku a pomáhali při stavbě domu na texaských hranicích.

Postupem času, když byly přímými svědky mé služby a okrajově se zapojili do First Baptist Knoxville, která podporovala ženy v kazatelské službě, se jejich teologie změnila. Její vyvrcholení se nejlépe projevilo, když byl můj otec jmenován do služby diakona ve svém jižanském baptistickém sboru. Během procesu zkoušek řekl diakonům: “Musíte vědět, že moje dcera je baptistická kazatelka a já jsem na ni hrdý.”

Otcova odvaha otevřeně uznat mé povolání ve sboru, který nepodporoval ženy ve službě, byla svědectvím jeho proměny.

Během mého sedmiletého působení ve First Baptist Knoxville mě prarodiče z otcovy strany nikdy nenavštívili. Můj dědeček se však o mou práci v kazatelské službě zajímal. Vždy byl bivokativní a zajímalo ho, co obnáší služba na plný úvazek. Zeptal se mě: “Co děláš celý den?”

Jeho otázka mě rozesmála.

Přesto jsem s dědečkem nikdy nemluvila o své ordinaci ani o tom, že bych občas kázala. Mohla jsem mu upřímně odpovědět na otázku o své službě, aniž bych o těchto věcech mluvila - navštěvovala jsem nemocnice, dohlížela na komunitní služby sboru, vedla bohoslužby, plánovala misijní cesty a starala se o lidi, kteří přicházeli do sboru hledat pomoc v základních potřebách. Nikdy jsem neřekla: "Ale opravdu se cítím být povolán k tomu, abych se stala starší kazatelkou, a doufám, že se jí jednou stanu."

Když jsem byla povolána jako kazatelka Prvního baptistického sboru v Columbiu, nemohla jsem už svou ordinaci před svou širokou rodinou skrývat, a ani jsem nechtěla. Byla jsem si dostatečně jistá sama sebou jako kazatelkou a dostatečně jistá svým povoláním, abych prostě byla sama sebou a nedělala si starosti s tím, co si myslí nebo jak trapná bude večere na Den děkuvzdání. Jak už jsem zmínila, reakcí mé sestřenice na mé nové zaměstnání bylo napsat na Facebook, že jsem zostudila naši rodinu a zneuctila našeho dědečka.

Překvapivě se zdálo, že dědeček bratrancovy pocity nesdílí. Nebyl na Facebooku, takže se k příspěvku mé sestřenice nevyjádřil a pokud vím, ani o něm nevěděl. Ale když jsem ho viděla příště, ptal se na náš sbor: "Jaký je? Kolik lidí tam v neděli chodí? Jaká je historie sboru?"

Šokoval mě slovy: "Vím, jak je kazatelská služba těžká. Budu se za tebe každý den modlit."

Pak mě šokoval slovy: "Vím, jak je kazatelská služba těžká. Budu se za tebe modlit každý den."

Během následujících sedmi let, až do své smrti v roce 2019, mi tato slova opakoval pokaždé, když jsem ho viděla, a dodal: "Přál bych si, aby byl ten sbor blíž; rád bych vklouzl do zadní lavice a poslouchal, jak kážeš".

Vážila jsem si jeho podpory.

Nebyl však ochoten veřejně podpořit mé povolání ke kazatelské službě. Někdy si říkám, co by se stalo, kdyby dědeček mé širší rodině řekl, že se denně modlí za mou kazatelskou službu, nebo kdyby mě požádal, abych se na rodinném setkání pomodlila, což by bylo prosté uznání. Změnilo by jeho požehnání jejich názor? Možná ne, ale můžu snít, ne?

Naše rodiny mají na náš život silný vliv a působí na něj v dobrém i zlém. Všichni toužíme mít jejich bezpodmínečnou lásku a podporu. Ženám povolaným ke kazatelské službě se někdy dostává požehnání od našich rodin (sborů a denominací), jindy si pro následování Božího volání musíme razit vlastní cestu.

Přála bych si, aby celá moje rodina od začátku z celého srdce přijala a podporovala mé povolání. Jejich požehnání bylo to, po čem jsem toužila a co jsem si zasloužila.

"Jejich požehnání bylo to, po čem jsem toužila a co jsem si zasloužila."

Přesto jsem vděčná zejména svým rodičům za to, že dokázali růst a měnit se. Můj otec tragicky zemřel na COVID-19 v roce 2020, ale jeho poslední slova, která mi řekl, byla pro mne povzbuzením.

V posledních dnech jsme ho nemohli vidět, ale napsal mi z nemocnice. Napsal mi: "Pamatuješ si, jak jsem ti jako malé holčičce říkal, že z tebe může vyrůst cokoli, čím budeš chtít?"

Odpověděla jsem: "Vzpomínám si."

Odepsal: "Musíš to samé vštípit Marin (mé dceři). Nauč ji, že není omezená jen proto, že je žena. Může být čímkoli, čím chce. A ty musíš dál kázat to Slovo."

Jeho závěrečná slova byla okamžikem uzavření kruhu. Nakonec požehnal mému povolání a rozšířil své potvrzení na mou dceru a na vše, co pro ni Bůh může mít připraveno.

Bohužel všichni moji prarodiče i rodiče zemřeli v krátkém časovém rozmezí čtyř let. V důsledku toho jsem strávila spoustu času přemýšlením o jejich odkazu a o tom, co mi předali. Byli hluboce oddáni Kristu a církvi, ale já jsem si začal vážit jejich ochoty duchovně růst. Když jim byly předloženy důkazy o plodech mé služby, změnili se.

Na jejich počest a na jejich památku věnuji 5 000 dolarů na kampaň Baptist Women in Ministry (Baptistické ženy ve službě) [Multiply Campaign](#) (Kampaň Násobení), abych zajistila, že životně důležitá práce na obhajobě a rozvíjení darů žen kazatelek bude pokračovat. Peníze hodlám věnovat na památku svých rodičů, Henryho (H. L.) a Rity Englandových, a svých prarodičů, Bransforda a Helon Englandových. Tato částka bude vybrána z peněz, které jsem zdědila po své rodině, rodině, která ne vždy bezvýhradně přijala mé povolání.

I když jejich cesta k přijetí mého povolání jako kazatelky trvala nějakou dobu, byli dostatečně zvědaví, aby se učili, a dostatečně otevření, aby se nechali vést Duchem svatým k novému pochopení. Na počest jejich odkazu jim můj dar pro BWIM umožní podílet se na dláždění cesty pro další kazatelky.

Carol McEntyreová

[Baptist News Global](#)

Carol McEntyreová

Carol McEntyreová

Carol McEntyreová působí jako starší pastorka *First Baptist Church, Columbia, Mo.* a bývalá moderátorka *Cooperative Baptist Fellowship*. Je absolventkou *Carson-Newman University, Diana Garland School of Social Work* a *George W. Truett Theological Seminary* na *Baylor University* a *Drew Theological School*.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)